havde fjernet sig for meget fra sin „første videnskabelige Kærlighed", Plantefysiologien, og har mere nærmet sig Kemien.

Man saa det bl. a. deraf, at hun havde skrevet at „Knusning er nødvendig" for at faa Plantesafterne frem, naar hun dog fra sit tidligere Arbejde *maatte* kende Plantefysiologernes Methode: *Kloroformering af Planten*.

Han haabede paa hendes værdifulde Tilbagevenden til Fysiologien, og imødesaa ogsaa med Interesse de Forelæsninger, som hun forhaabentlig vilde benytte sig af sin Ret til at give ved Københavns Universitet. —

Præses imødegik et Par af Indvendingerne og takkede for Oppositionen, der sikkert vilde gavne hende meget i hendes fremtidige Arbejde.

Ingen af det ret talrige Auditorium begærede Ordet for at opponere paa det meget specielle Omraade, og Præses sluttede derefter med at takke Professorerne og ønske Held og Lykke for vort Universitet.

Jenny Hempel er 34 Aar gammel. 1904 blev hun Student fra N. Zahles Skole, 1910 Magister i Naturhistorie med Botanik som Hovedfag og Plantefysiologi som Speciale. I 1909 fik hun Universitetets Guldmedaille for for sin Afhandling om „Æternarkosens Indvirkning paa Planternes Stofskifte". Denne Afhandling har hun offentliggjort paa Engelsk i „Videnskabernes Selskabs Skrifter".

Hun arbejdede derefter som Assistent hos Professor W. Johannsen ved hans Arvelighedsundersøgelser. Siden Nytaar 1914 har Dr. Hempel været ansat som Assistent ved Carlsberg-Laboratoriets kemiske Afdeling.

Hun har studeret en Tid i *Zürich* hos Professor *Schulze* og har tillige givet en Række Forelæsninger ved Folke-Universitetsforeningen over *„Stoffernes Kredsløb i Naturen set fra et plantefysiologisk Standpunkt"*.

Benytter Doktoren sig af sin Forelæsningsret, er hun den første Kvinde, der bliver Universitetslærer i dette vanskelige Fag: Plantefysiologien.

Dr. Hempel er den 11te i Rækken af kvindelige Doktorer, og den 7de Dr. phil., de øvrige er Dr. med. — Med den statsvidenskabelige og den juridiske Doktorgrad har ingen Kvinde givet sig i Kast — *endnu*.

HAFNIA BRYGGERIERNE brygger udelukkende skattefrit Øl

Hafnia ægte Export-Dobbeltøl, Lagerøl & Pilsner, Porter, Maltølpræparater } *giver Sundhed og Velvære.*

at jage samme Dyr, at Manden da knurrende og advarende kastede sig over det, og med den stærkeres Ret gjorde sig til Gode.

Kvinden maatte holde sig tilbage, skønt det maaske netop var hendes Sten, der fældede Dyret.

Hun maatte staa og se til, rystende af Raseri og Skræk. Hun viste sine pragtfulde Tænder i et bredt, ondt Grin, en hæs forbitret Knurren trængte op fra hendes Strube. Alt dette forhøjede kun Mandens vilde Glæde ved at flaa i det varme Kød.

Saa blev han omsider mæt, han strakte sig og brummede fornøjet veltilfreds. Snart faldt han i en tryg, tung Søvn, beruset af varmt Blod.

Men Kvinden har ventet. —

Nu er Øjeblikket hendes. — Hun sniger sig hen og graadig sluger hun Resterne. Det er kun lidt for et vildt Menneskes tomme Mave. Hun slikker Blodpølen op, og skæver ondt til ham, som højlydt snorker. Han irriterer hende! Han gør hende rasende! Der ulmer i hendes uudviklede Sjæl en Følelse af Uretfærdighed. Hævnen vaagner!

Og med et lavt Frydeskrig kaster hun sig over ham. Hendes stærke Tænder trænger til flere Sener at flænge, og de lukker sig i et fast hurtigt Bid om hans Strube. Hun slipper ikke, hun fyldes af henrykt Raseri. Hun er den stærkeste.

Saadan tænker jeg mig Urfolkene.

Men Tiden flyver, som Vinden der suser om den altid sig drejende Klode. Menneskene vokser i Visdom og Naade.

Religionerne blomstrer frem, og Kulturen mejer med sin Le de onde Urinstinkter, hvor de dukker op.

I Middelalderen vilde vist de fleste Kvinder gyse ved Tanken om Urkvindens frydefulde Hævnbid.

Men Giftblandersker var ikke sjældne i de Tider.

Nu til Dags er det paa en hel anden Maade, Kvinden ruster sig mod Mandens Overherredømme. Religionen eller Moralen har lært hende, at Giftblanderi er en forfærdelig Forbrydelse. Jeg er bange for, at den ikke helt har lært hende, at det er lige saa hæsligt at lyve for ham, at bedrage ham, at gaa ham under Øjnene.

Der lyves under Blidheds Maske uendeligt meget i Verden af Kvinder.

Nu maa Kvinderne ikke tro, at jeg dadler dem alene derfor. Nej, jeg vil netop have en stor Del af Ansvaret lagt over paa de Skuldre, som har Skylden. Nemlig paa de kære Mænd. Man siger nok, at Jepep drikker o. s. v.

Havde Urtidsmanden ikke med den stærkeres Ret tilranet sig hele Dyret, saa var hans Strube ikke bleven bidt over. Ja, dette er naturligvis en Paastand. Men jeg synes, at Sandsynligheden taler derfor.

Manden har altid været den, der viste Vejen, og Kvinden har trolig fulgt ham, som hun kunde. Manden har egenmægtig paataget sig at opdrage Kvinden.

Er Resultatet blevet daarligt, maa vel han tage det meste af Skylden.

Er det ikke retfærdigt?

Nu synes jeg Øjeblikket til den store Emancipation maatte være inde; nu vi har faaet politisk Frihed og Borgerret. Nu alle ydre Forhold er gunstige, og vi kan begynde at betragte os selv, som næsten voksne og selvstændige Væsener. Nu er Øjeblikket til at ruste os, ikke med falsk Blidhed og tilsyneladende Underkastelse, men med vor Ret til at være og med vor kvindelige Værdighed. Nu skal vi selv, sammen med det tunge Ansvar, tage vor egen Opdragelse i egne Hænder.

Der raabes i Øst og Vest paa Kvinderne: „Meld jer ind i Partierne."

Jeg vil ikke høre efter de Røster, men kun efter den ene fornødne, der siger: „Opdrag Dig selv i den fuldkomne Sandhed og Ærlighed, saa først vil din Stemme faa Betydning."

Elise Hoffmann.